

Dette er noen spredte tanker, det kunne vært meget mere å nevne, men mere om dette ved en senere anledning.

Skulle jeg uttrykke noen ønsker for fremtiden, måtte det være at besøket i fjellet, og først og fremst på våre hytter, måtte vise en stadig stigende tendens, at vi måtte få beholde våre fremragende vertinner med betjening, og at der også hos oss, i likhet med hos Den Norske Turistforening, måtte dukke opp en konsul Arentz som kunne donere oss et klekkelig beløp, slik at vi kunne få realisert flere av våre planer.



Det vakte glede også hos T.T.s medlemmer da det ble kjent at Olaf Grilstad skulle få sin minnestein oppe ved Skistua. Få har, som han, ved sitt eksempel vist sannheten i det gamle ordtak: En sunn sjel i et sunt legeme.

Det var en klar linje i hans iherdige arbeide for å få særlig ungdommen opp i Bymarka og senere inn i fjellheimen. Det passet derfor så utmerket det som ble uttalt ved avdukingen av steinen: «Her står han da og ser inn i fjelleventyret — Trollheimen, et område han satte særlig stor pris på».

På hans 60 årsdag, 17. februar 1922, ble Olaf Grilstad utnevnt til Trondhjems Turistforenings æresmedlem for det pionerarbeide han utførte for fjellturismen i Trøndelag — en beslutning som alle ga sin fulle tilslutning.

## NYE VEIER?

Av Finn Moxness

Bymarka, Leinstrandmarka og Byneshalvøya med alle sine naturidyller, var pløyd over på kryss og tvers gjennom en årrekke. Jeg fant at nå måtte jeg ha nytt land. — Bare en times busstur fra byen så er du der, Malvik, Mostadmarka med tilstøtende områder.

Dette herlige terrenget som ennå har et aldri så lite sus av villmark over seg, det byr friluftsmannen alt han kan ønske seg. Svære skog- og fjellområder, med et utall av små og store vatn, drysset utover med sikker smak. Er du av dem som liker å rusle med stanga og slenge litt her og litt der, ja, da har du eldorado her, for fisk får du om ikke av de aller største.

Da jeg begynte å ferdes i disse traktene, rustet jeg meg først med Omegnskart bl. IV som til en begynnelse var nok, men ganske snart måtte jeg utvide til både Selbukart og Rektangelkart Tr.heim—Stjørdal, samt kompass selvsagt. Man bør helst også kunne bruke nevnte. Retningspiler med «til ditt» og «til datt» fins ikke, og det er heller skralt med tydelige stier når du er kommet et stykke innover.

Står du på Jervfjellet en klar, fin høstdag og beundrer den flotte utsikten, ser du i syd-sydøst Reinsfjellet og Dragstengrenda, og er du heldig stikker Sylene sine spisser fram i øst. I vestlig retning øyner du en gammel kjenning, det er Gråkallen.

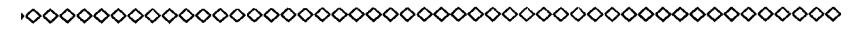
Er du av den spreke sorten, og det er du sikkert, fortsetter du turen over fjellet, kanskje ned mot Follsjøen eller Dragstengrenda, eller kanskje er det Vennafjellet i det fjerne som lokker.

Det er nok av muligheter, sommer som vinter. Vinter ja, skiturer i disse traktene bør helst foregå ut på senvinteren når snøen har festnet seg. Ellers er det store sjanser for å gå en hel dag og brøyte løype, hvilket jo kan være en tvilsom fornøyelse. Men fra slutten av februar og utover er det tildels bra utfart. I det flotte fjellterrenget ved Jyversadelen har idrettslaget i bygda reist en prektik skihytte, hvor også turfolk er velkomne.

Videre beskrivelse av ruter eller turforslag kunne nok vært en tanke, men på den annen side får du neppe noen veiviser som er så sikker og hyggelig som kart og kompass.

Vel, dette var noen ord om «nye veier», nye for en alt for stor del av turfolket. Legg turen dit en søndag, du også!

Vel møtt på Sjøvidthøgda!



## VED FOSSDALSVATNET

*Av Kåre Halse*

**N**ei, se her, paps! Søster vinket ivrig med den ene hånden og slo i ungdommelig begeistring ut med den andre. — Kom og se denne flotte utsikten!

Snart stod vi der sammen på den høye ryggen mellom Kamtjønnane og Fossdalsvatnet og hadde det herligste utsyn over Trollheimsfjella som stod og spilte seg i det store, stille vatnet. Dette var turens høydepunkt både i meter over havet og i stor-slagen utsikt!

Selv hadde jeg gått i fjellet så ofte jeg bare hadde hatt tid og anledning til det, men aldri hadde jeg opplevd noe så flott som dette. Dagen var solfylt og stille. Luften var krystallklar og frisk. Og lette, vennlige skyer lekte muntert over alle de kjente og kjære toppene som en her skulle se under en ny og morsom synsvinkel. Det ble en stor stund for en gammel fjelltraver.

Og det hyggeligste av alt var denne forunderlige gleden jeg følte på datterens vegne. Hun var tolv år og var med på sin første virkelige fjelltur. Tanken var å presentere henne for, og innvie henne i fjellet, og starten hadde ikke vært av de mest lovende. I gråvær hadde vi i løpet av de to første dagene tatt oss fram til Gjevilvasshytta, og vi hadde vært veldig spente før denne dryge etappen over Mellomfjellet.

Dagen før hadde vi snakket med blåfrosne fjelltravere som var kommet over fjellet fra Trollheimshytta. Da hadde snøskurene